

MARCELA GALOVÁ STÁVKA NA VÍŤAZA

VELKÉ BOHATSTVO JE VÝSLEDKOM VELKÉHO SNA

Vydalo: studio agaton s.r.o, 2024
Kozia 12, 81103 Bratislava
www.marcelagalova.sk

Zodpovedná redaktorka: Mgr. Renáta Čalfa
Vytlačilo: Polygrafické centrum s.r.o

ISBN: 978-80-974791-1-4

*Knihu venujem svojim deťom za to, že sa tíško hrali,
aby som ja mohla písať.*

1

Bohatstvo vždy narastá tam, kde človek správne vyvinie svoju energiu

V byte na Šiestej Avenue sa ešte svietilo. V tak neskorú nočnú hodinu to bolo u Jacqueline Noel nezvyčajné. Obvyčajne dodržiavala svoj denný rytmus veľmi precízne, takže tentokrát to muselo byť niečo výnimočné. Muž v čiernom saku stojaci v tieni pouličnej lampy sústredene pozoroval pohyb tieňa ženskej postavy v rozsvietenom byte. Z vnútorného vrečka vytiahol retiazkové hodinky s dvojitým krytom. Obal okrúhleho tvaru hodiniiek z rímskeho striebra pripomínal antický štýl a vydával matný lesk. Ich špičkový dizajn elegantne dopĺňal odev muža, ktorý si na svojom výzore zjavne potrpel. Nehybné pozoroval sekundovú ručičku a keď prekročila pomyselnú hranicu, zaklopil strieborný kryt a pohol sa smerom k zadnému vchodu domu.

Vonku bolo sychravo, mrholilo a od začiatku týždňa sa schladilo. Zodvihol sa vietor a šum lístia zo susedného parku zosilnel. Nič z toho si Jacqueline v ten večer nevníma. Bola ponorená do práce, sedela pri svojom počítači, okolo nej blikalo niekoľko externých obrazoviek, na ktorých ustavične naskakovali nové správy, grafy a tabuľky z rôznych bánk sveta. Nevnímajúc okolie klikala do klávesnice, len z času na čas vzdychla, zasekla sa s výrazom zdesenia nad niečím, čo jej myseľ práve pochopila. Upravila si dlhé vlasy do uzla aby jej nepadali do tváre a načiahla sa za mobilom. Vytočila predvolené číslo a znepokojeným hlasom nástojčivo presviedčala muža na druhej strane lin-

ky, aby ju bez meškania navštívil. Zdalo sa, že ten oponuje. Napokon sa dohodli. Uistila ho, že upovedomí vrátnika, aby ho i v tak neskorú hodinu k nej pustil. Stačí ak sa mu ohlási pod svojím menom. V zápätí tak urobila a vrátnik na recepcii zaevidoval do svojich záznamov očakávanú návštevu. Jacqueline sa znova zahĺbila do výpočtov a stratila pojem o čase. Nemohla začuť tichý šramot pri dverách, odomknutie zámku rukou profesionála, nečujné kroky postavy blížiacej sa z tmavej predsieni do pracovne. Práve zálohovala posledné dáta, sken dokončil akciu a program čakal na posledné potvrdenie. Zacítila len prudké šklbnutie dozadu. Krk jej zvieralo ostré cínové lanko zarezávajúce sa do hrtanu. Pokúšala sa brániť a bezmocne sebou šklbala. Dlhými nechtami si škriabala hrdlo tým, ako sa snažila podchytiť smrtiacu slučku. V očiach sa jej zahmlilo, pľúca zovreté v smrtiacom kĺči rozpálené nedostatkom vzduchu. Smrť prišla milosrdne rýchlo. Ukrutne to bolelo. Posledné, čo si uvedomila, bola jemná vôňa pánskej kolínskej a blikajúci monitor obrazovky, na ktorom si program stále vyžadoval posledné schválenie.

Muž jej nehybné telo cynicky prehľadal, potom sa chvíľu skláňal nad jej počítačom. Niekoľkými rýchlymi operáciami všetko vymazal a zahladil stopy. Práve odchádzal, keď sa z recepcie ozval vrátnik ohlasujúci návštevu Thomasa Grega. Bleskovo reagujúc odtiahol mŕtvolu do šatníka a sám sa ukryl za jeho vedľajšiu priečku. Vytiahol zbraň a odistil ju. Mlčky, nehybne čakal pripravený zbaviť sa svedka. Návštevník chvíľu postával pred dverami, uvažujúc či vojsť alebo zazvoniť. Zarazilo ho, keď boli poodchý-

lené. Opatrne vošiel dnu a zavolať na Jacqueline. Ticho. Neozvala sa. Cez úzku predsieň vošiel do prázdnej pracovne a zbežne skontroloval zapnutý počítač. Nevidel nič podozrivé. Chvíľu sa len tak motal po byte. Z neznámeho dôvodu sa mu však zrýchlil tep a zvlhli dlane. Dva razy prešiel okolo šatníka, nič netušiac o ukrytom strelcovi s namierenou zbraňou. V tom sa náhlivo otočil a vyšiel z bytu. Chvíľu sa zdržal na recepcii aby prehodil pár slov s vrátnikom. Keď opúšťal dom a prechádzal cez ulicu k autu, nemohol vedieť, že len o vlások unikol smrti. Z okna na treťom poschodí sa naň zo tmy dívali chladné oči zabijaka, ktorý len s nevôľou zaistil svoju zbraň a zastokol ju do puzdra. Thomasovi Gregovi sa práve obrátil život na ruby. Všetko sa to začalo už pár týždňov pred tým, nevinnou návštevou v kancelárii jeho otca.

2

Mentálna dominancia

Klaris vyzerala obdivuhodne dobre. Jej jantárové oči žiarili pod tenkým rámom štýlových okuliarov. Nohy skrížené v zvodnom sklone, tenké prsty pohrávajúce sa s kaderou vlasov. To všetko Thomasa Grega zasiahlo ako blesk a vyvolalo reakciu v podbrušku. Hodinu pred tým, než sa dnes vybral do práce, sa venoval svojim obvyklým ranným meditačným technikám, cvičeniu a hygiene. Nikdy neopustil byť bez toho, aby nebol v úplnom pokoji, sebaistý, dokonale oblečený a dôsledne upravený do posledného detailu. Spokojnosť s výzorom a vyrovnaný telesný pocit so sebou samým mu dodávali nutnú sebaistotu a v istom zmysle veľkú osobnú prevahu. Vzpriamené držanie tela len umocnilo jeho dominantný zjav. Na schôdzku s obchodnými partnermi prichádzal vždy presne, nikdy na nikoho nečakal. Bol si vedomý hodnoty svojho času a neplytval ním. Čas bol preňho vzácnnejším aktívom ako peniaze. S dokonalou rannou prípravou začínal svoj deň plný novej energie a so značnou dávkou nasadenia. Aj v dnešné ráno tomu nebolo inak, až do chvíle, kým nezazrel Klaris, novú riaditeľovu sekretárku, zvodne žmurkajúcu na každého príchodiaceho. Predpokladal, že okrem dokonalej postavy mala rovnako vysoké IQ, inak by ju nezamestnali na mieste tak významnom. Riaditeľ Jacob Nelson bol prísny človek, ktorý si svoj úspech a postavenie získal tvrdou prácou. Cez osobnú obeť, realizáciu nejedného riskantného podniku a dôverou v odvážne projekty sa dopracoval vo svojich šesťdesiatich rokoch na

pozíciu veľmajstra vo svojom odbore. Investori k nemu vzhliadali s úctou a veľkým rešpektom. Dnes ráno mal toho veľa na srdci, preto si pozval do svojej pracovne mladého a nádejného Thomasa Grega. Len čo prehodil Thomas pár viet s Klaris, začul v mikrofóne signál dovoľujúci mu vstúpiť.

„Thomas, vitaj, rád ťa vidím chlapče,“ žoviálne pozdravil starý muž sediaci za starožitným stolom.

„Zdravím ťa otče,“ opätovoľ dôverný pozdrav Thomas. Objali sa a nachvíľu sa zdalo, že sa oči starého pána zaleskli slzami.

„Nevideli sme sa dobré dva mesiace, kde si bol?“

„To vieš, obchody. Pracoval som na tej investícii v Číne a kontroloval som v súvislosti s tým niekoľko projektov. Ale mám dobré správy.“

„To som rád, posad' sa. Čo budeš piť?“

„Na to je priskoro, dám si iba kávu.“ Nelson dal pokyn sekretárke a tá onedlho priniesla podnos s rannou kávou a sušienkami. Obaja sa ponúkli. Thomas mlčky miešal cukor v porcelánovej šálke a trpezlivo čakal až jeho otec začne hovoriť. Očakával niečo dôležité, keď mu venoval svoju rannú hodinu, obyčajne vyhradenú na poradu s členmi správnej rady.

„Vieš, mal by som sa ti poďakovať. Urobil si ozaj veľký kus práce. Som na teba hrdý,“ začal Nelson. „Akcie čínskej korporácie stúpili a zo zisku budú nadšené obe strany. Nám to zabezpečí veľmi lukratívnych klientov a významné postavenie na čínskom trhu. Som tomu skutočne rád.“

„Mal som dobrého učiteľa.“

„Zaiste,“ pousmial sa starý pán a zahľadel sa do tváre

svojho syna. „Si najlepší zo všetkých, ktorých som vyškolicil.“

„Mojim šťastím bolo, že som vždy túžil byť lepším, žiť plnšie. Plánoval som,“ odvetil Thomas a pokračoval: „Všetko som vždy plánoval dopredu, preto sa považujem za úspešného človeka.“

„Tak je to správne,“ pokračoval Nelson. „Učil som ťa dávať pridanú hodnotu tomu, čo robíš. Vyvíjať správnu energiu na tie správne veci. Preto mohlo tvoje bohatstvo rásť. Cena investícií sa väčšinou násobí úmerne hodnote, ktorú do nich vkladáš.“

„Prečo si ma zavolať?“ opýtal sa Thomas.

Nelson sa prebral zo svojich úvah a zahniezdil sa v kresle.

„Aby som ťa poveril jednou úlohou. Žiaden z mojich žiakov na to nemá. Adoptoval som vás všetkých, vychoval ako vlastných. Priviedol na Wall Street a vyškolicil v odbore, ktorý vám zabezpečí bohatstvo a postavenie. Som na vás hrdý. Toto poslanie vyžaduje silného ducha a charismatický prístup. Si jediný, kto zodpovedá nárokom tak významného obchodu.“

„O čo ide?“

„O kontrakt, ktorý zmnohonásobí naše zisky. Vďaka kríze a globálnej pandémie, ceny istých akcií klesli. Vláda ich chce odkúpiť vo verejnom konkurze. Mám osobný záujem skúpiť ich všetky.“

„Ide o Real Corporation?“

„Áno, ich cena klesla na dolár päťdesiat za jednu. A to sa pred týždňom predávali za šesťdesiat.“

„A čo s nimi? Veď sú bezcenné,“ Thomas neskrýval prekvapenie.

„Mám plán. V tejto chvíli moji makléri už skupujú všetko, čo z Real Corporation ešte ostalo. Ty sa postaráš o investície a klientov. Tvoji bratia Phill a Chris to dohodnú s bankármí. Na tebe ostáva právo veta.“

„A vedia o tom?“

„Samozrejme. A súhlasia. Máš ich plnú podporu.“

„Dozviem sa aj podrobnosti?“

„Tu je všetko,“ Nelson podal Thomasovi iPad. „Projekt, investori, zmluvy, právnické a investičné prognózy. Všetko, čo potrebuješ vedieť.“ Zahľadel sa na syna a zmenil tému rozhovoru. „Vravel som ti, že zajtra spolu povečeriame v hoteli Hilton?“

Thomas sa zachvel. Spoločné jedlo bolo pre nich prejavom vzájomnej rodinnej intimity. Naposledy spolu stolovali, ako si spomínal, po smrti Nelsonovej ženy. Vtedy nedokázal prijať útechu od nikoho, iba od svojich adoptívnych detí. Všetci sa vtedy stretli na smútočnom obede v ich víkendovom sídle. Spomienky na ten deň vyvolávali nostalgiu.

„Budem tam,“ odvetil Thomas a zasunul iPad do aktovky.

„A očakávam úspešný výsledok chlapče.“

„Budeš ho mať,“ Thomas vstal a chystal sa na odchod. Ako správne vytušil, čas, ktorý mu starý pán mohol venovať, vypršal. Rozlúčili sa a Nelson ešte dlho hľadel za odchádzajúcim synom. V očiach sa mu odrážal nepostrehnuteľný chlad ako výstražné znamenie jeho vnútorného cynizmu. Práve sa rozhodol, že svojho syna zničí.

3

Bohatstvo aj chudobu vytvára myseľ

Na krachu Real Corporation Thomas Greg ešte väčšmi zbohatol. Podstatnejšie však bolo, že získal podiel v investičnej firme svojho nevlastného otca. Posúdil, aký riskantný je podnik s novozaloženým fondom na odkúpenie akcií. Vypýtal si vysokú províziu a správna rada to odklepla. Nelson, ako sa zdalo, nebol proti. Tak Thomas zarobil svoju prvú miliardu pred dovŕšením tridsiatky. Vedel, čo robí a robil to dobre.

Už ako mladý študent ekonomiky viedol vlastnú internetovú firmu. Ako si spomínal na svoju mladosť, bol vždy veľmi ambicióznym a zvedavým. Raz sa mu pod istou zámkou podarilo dostať do privátneho klubu miliardárov. Ešte ako nevýrazný študent oslovil istého nemeckého investora. Bol viac odvážny ako rozumný. Zahrnul ho priamo pri stole nápadom použiť aktíva na financovanie akéhosi projektu týkajúceho sa zdrojov alternatívnej energie. Spôsob, akým to prezentoval, bol obdivuhodný. Svoju reč vtesnal do štyroch minút, mala hlavu a päť. Chlapec predviedol natoľko pôsobivý výkon, že okamžite Nemca zaujal. Videl v mladíkovi potenciál a dravosť, nevyhnutnú pre tento biznis. Jeho smelosť, vyžarujúca z nespokojnosti, sa dojímavým spôsobom krížila s vnútornými ideálmi mladosti. Nemcovi to pripomenulo seba v jeho veku. To bol napokon hlavný dôvod, prečo sa chlapca ujal. Ponúkol mu spoluprácu.

Nelson bol v tom čase na Thomasa veľmi hrdý. Nie lenže mu dovolil angažovať sa v jeho projekte, ale aj sám

doň zainvestoval. Po štúdiách syna zamestnal vo svojej rodinnej firme a tým sa mu otvorili dvere na Wall Street. Thomas svojho adoptívneho otca nielenže miloval, ale považoval ho v istom zmysle za patróna. Tomu zodpovedal aj pracovný vzťah, ktorý žil s náruživosťou jemu vlastnou. Spolu s ostatnými ambicióznymi členmi tímu, ktorých Nelson podporoval, sa znášali celkom dobre. Najbližší mu boli adoptívni súrodenci, ktorých sa Nelson v ich detskom veku tiež ujal. Bola medzi nimi zdravá súťaživosť, no nie závisť, čo bolo pozoruhodné medzi deťmi vyrastajúcimi v tak ambicióznom prostredí. Boli otcovým akýmsi bizarným projektom, miestami zvrátenou investíciou, strojom na peniaze, ktorý si vyšľachtil a očakával návratnosť. Nič to však nemenilo na tom, že ich svojim spôsobom miloval. Podporoval, chránil, otváral dvere a istil zo zálohy.

Všetci študovali na súkromnej washingtonskej internátnej škole. Získali prestížne vzdelanie a vzácne kontakty. Pracovali spolu, podnikali, študovali a prázdniny trávili na rodinnom vidieckom sídle. Vtedy ešte žila Marta, bankárova žena. Bola to vlúdna a inteligentná osoba. Sama mala schopnosti, ktorými by hravo konkurovala finančníkom. Prijala však svoje reprezentatívne miesto po boku úspešného manžela. Venovala sa charite a svojim adoptívnym deťom. Okrem Thomasa, ktorý bol najstarší, ich rodinu tvorili Phill a Chris, dvojčatá z detského domova. Časom k nim pribudla najmladšia Alica, z írskej kláštornej školy. Od okamihu, keď prekročili Nelsonov prah, našli skutočný domov. Náprava toho pokazeného, čo všetci v rannom detstve zažili, bola pre Nelsona akýmsi životným experi-

mentom. Veril, že správna výchova a vhodné príležitosti formujú charakter človeka oveľa viac než gény.

O minulosti sa v rodine nerozprávalo. Vytesnili ju, akoby nebola pre budúcnosť dôležitá. Akoby poznať svoje korene nemalo veľký význam. Dni detí boli vyplnené štúdiom. Tie prázdninové sa veľmi nelíšili od tých školských. Snáď len, že sa prehodili priority. Šport, umenie a spoločenské podujatia mali väčšiu vážnosť. Pretrvával však presný harmonogram, ktorý, ako rodičia verili, napomáhal deťom formovať ich osobnosť.

V tých výnimočných dňoch, kedy rodina trávila čas spolu, mala dominantné postavenie v domácnosti matka. Marta bola citlivá, starostlivá a prirodzene tichá. Jej pekná postava, plavé vlasy a vzpriamený postoj vzbudzovali úctu. Vysoké čelo prezrádzalo inteligenciu a prenikavý pohľad zasa múdrosť. Bola pre Nelsona inšpiráciou a obdivoval ju. Veril v jej skryté vodcovské schopnosti, preto jej v domácnosti prenechával silné postavenie. Dokázala totiž u svojich detí docieľiť, aby si verili. Presvedčila ich, že sú lepšie, ako si o sebe samé myslia. To pre svoju prácu potreboval aj otec. Marta mu umožňovala očakávať od seba omnoho viac. Chcel s ňou vybudovať niečo veľké. Boli obaja presvedčení, že spolu prekonajú svoje najvyššie očakávania. Vedeli, kto sú a mali vieru v Boha. Svojim deťom robili život lepším. Dosiahli tak u nich veľké porozumenie a oddanosť, keďže im šli príkladom. Spoločne zdieľali životné hodnoty, morálku i svetonázor. Ich vzťah budovalo to, čo bolo pre oboch spoločné, rovnako inšpiratívne, zhodne motivujúce.

V tom všetkom vnímali deti svojich adoptívnych rodičov ako rovnocenných. S údivom pozorovali ich vzťah. Vzájomná súdržnosť napĺňala matku šťastím a otca hrdosťou. Dodnes si na tie časy spomínajú ako na obdobie, ktoré rozpínalo ich duše rovnako, ako sa rozpína vesmír.

4

Stúpaj, alebo zomri! Čo si zvolíš? Plán osudu je dobrý vtedy, keď svoju silu vyťažíš aj z prehry

Presne o siedmej zastavil taxík na Avenue of Americans v Midtowne, päť blokov od Central Parku. Thomas z neho vystúpil a vošiel do hotela. Dobré to tam poznal. Bez meškania zamieril k rezervovanému stolu. Od dnešného stretnutia očakával až priveľa. Predpokladal, že s otcom prediskutujú pracovné záležitosti, navrhnú novú stratégiu. Nemohol sa myliť viac. Starý pán už čakal, srdečne sa naň zahľadela a pozdravil ho stiskom ruky. Po aperitíve si objednali a kým ich čašník obsluhoval, mlčky ho pozorovali. Thomas sa prichytil, ako v mysli kalkuluje. Premietal do čísel hodnotu práce priemerného newyorského čašníka. Len čo mzdu zosumarizoval, zahanbil sa. Práve povýšil hodnotu peňazí nad hodnotu človeka. Nebol to príjemný pocit a určite sa mu musel odraziť na tvári, lebo Nelson si to okamžite všimol.

„Čo sa deje chlapče? Si akýsi nesvoj.“

„Len som sa zamyslel. A nepáči sa mi nad čím,“ odvetil a priložil si pohár vína k ústam.

„Videl som u teba túto grimasu často, keď si bol ešte dieťa. Vždy ťa prezradila.“

„Čítaš vo mne ako v otvorenej knihe. Viem, že som mal šťastie. Vzal si ma z ulice a už som nemusel krahnúť. Mal som pri tebe všetko.“

„To je pravda. Bol si šikovný malý zlodej a taká zručnosť“

sa nezabúda. Neprestal si kradnúť, pretože si mal v mojom dome všetkého dostatok, ale preto, že som ťa naučil, ako sa dá vytvárať kapitál. Možno nie vždy eticky, ale určite legálne.“

„Povedal si mi vtedy, že s takými šikovnými rukami môžem byť kúzelníkom. Uveril som ti.“

„A pozri, kde si teraz! Si kúzelníkom stratégie.“

„To dozaista som. Ešte dnes ma prenasleduje silný zápach rýb z prístavu, kde si ma posielal,“ obaja sa zasmiali.

„Učil som ťa myslieť strategicky. Prečo sa jednému obchodníkovi na trhu darí lepšie, ako druhému? Pamätáš? Sledoval si návyky oboch, porovnával si ich dennú rutinu. Pozoroval si ich po ceste do prístavu, kde od lovcov odkupovali úlovok. Doma si referoval, ako svoj tovar ponúkali kupujúcim. Vykrikoval si a rozhadzoval rukami napodobňujúc trhovníkov. Bol si zábavný.“

„Veľa som sa vtedy naučil. Kým iní spali, ja som pracoval, kým sa ostatní zabávali, ja som pracoval, kým ostatní jedli, ja som pracoval ešte tvrdšie.“

„Bol si dobrým synom. Potom si sa osamostatnil a začal si sa biť sám za seba,“ pokračoval Nelson a ticho dodal, „a niekde na tejto ceste si sa zmenil.“

„Vždy si ma predsa učil byť sám sebou,“ odvetil Thomas. „Nenechať si od ľudí naokolo nahovoriť, že nie som dosť dobrý.“

Nelson mlčky prikývol. Jeho starecké prsty sa obratne pohrávali s pohárom whisky. Myslel mu odbehla ku Kate. Odkedy si s ňou Thomas začal, je iný. To ona ho zmenila. Mimovoľný úšľabok mu znetvoril tvár. Prezrádza pohrdanie.

„Spomínaš si vtedy na univerzite?“ pokračoval bez toho, žeby sa na syna čo len pozrel.

„Neschválili ti projekt a hľadal si vinníka vo všetkých okolo. Hádzal si vinu na ľudí, na okolnosti, na celý svet, ukazoval si naň prstom, že on môže za tvoj neúspech. Vtedy bolo ozaj zle.“ Nelson zapudil myšlienky na Kate a zaumienil si, že ju pred synom nespomenie. O to viac sa odteraz stala centrom jeho záujmu, plného pomsty.

„Povedal si mi, že ku mne svet nikdy nebude spravodlivý, že sa so mnou nebude maznať v rukavičkách,“ pokračoval Thomas netušiac, čo sa v otcovi odohráva. „Že je svet drsné miesto, ktoré aj silných zrazí na kolena. Že ma rád uvidí poníženého, ak to pripustím. Že záleží len na tom, či tie rany unesiem a zodvihnem sa po nich.“

„Áno, nebol si zbabelec. Vtedy ani teraz. Nemáš to v krvi. Si víťaz.“

Thomas pocítil hrdosť hraničiacu s pýchou. Nečervenal sa. Veď prečo aj, zaslúži si uznanie.

„Vďaka tebe, otec, som spoznal svoju cenu,“ povedal a sebavedome pokračoval, „šiel som húževnato za svojim cieľom, už počas štúdií. Nikdy som sa nestážoval. V mysli mi panovala jediná myšlienka z tvojej Biblie.“

„Odkiaľže?“

„Z prednej stránky tvojej Biblie.“

„Myslíš dedovej. Tú som zdedil po ňom. Vlastnoručne mi do nej napísal venovanie. Ty si to teda čítal?“

„Isteže. Stálo tam, že *všetko bohatstvo vytvára ľudská myseľ*.“

Nelsona tá spomienka dojala. Zachvel sa v duchu, keď

si spomenul na slová, ktoré tam neskôr sám dopísal: „*ale aj chudobu.*“

Pretože sa Thomas chudoby bál, šeptom dodal: „Príšer-
ne ma to vtedy vyľakalo. Zaumienil som si, že nikdy nebu-
dem chudobný, nech už to slovo znamená čokoľvek.“

„Ešte sa bojíš?“ Nelson sa zadíval synovi do očí. Pocítil
vzrušenie aj bolesť nad tým, akým nepotrebným sa zrazu
stal. Vyhasínajúcim, ako niekto, kto sa v starobe ticho vy-
tráca. Prekonal náhlu slabosť a dokončil pevným hlasom:
„Ver sebe samému, svojmu inštinktu aj svojmu strachu.
Vzchop sa, vzopri sa osudu a zvládneš všetko.“

Thomasa to dojalo. Otcove ponaučenia si vždy bral
k srdcu. A hoci bol plný mladického zápalu a sústredenia
sa na výkon, predsa len tušil, že to podstatné sa ukrýva
kdesi vo vnútri. V hĺbke vecí a skúseností tých, ktorí nás
v múdrosti predišli. Tak vnímal aj túto chvíľu. Jeho reakcia
bola však taká, aká sa dala čakať od niekoho v jeho veku.
Trochu prchká, trochu povrchná, málo od vecí.

„Ale obchody idú dobre,“ Thomas sa zahniezdil na
mieste a vypäl hrud'. Ako páv, čo sa nadúva opojený svojou
krásou. „Pracujem na ďalšom projekte, bude to veľká vec.
Zajtra to na Wall Street rozbehneme. Spustí to lavínu.“

„Vieš, že je to vždy o peniazoch, však?“ skočil mu do reči
Nelson. „Etika, morálka, kto to dnes rieši? Sme obchodníci,
ponúkame produkt a chceme na ňom zarobiť. To je zákon.“

„Tentoraz to bude za veľmi tvrdú cenu. Ponúkame nie-
čo, o čom vieme, že je bezcenné. Klienti, čo to kúpia, od
nás natrvalo odskočia. Riskujeme svoje dobré meno.“

„To nechaj na mňa. Sme tvrdí hráči, občas bezohľadní,

zajtra nás budú preklínať, ale budeme to my, kto sa na konci týždňa bude pohybovať v kladných číslach. Toto vzbudí rešpekt.“

Thomas mlčky prikývol. Atmosféra večera ho utvrdila v tom, že v otcovi má plnú podporu. Upokojilo ho to pred nastávajúcim dňom. Posledné obavy sa rozplynuli. Rozišli sa ešte pred polnocou. To bolo naposledy, čo svojho otca videl.